

Γιὰ τὸ «Ὁ κ. Ξενοφῶν καὶ ἡ Στάρ Ἑλλάς», ποὺ παρουσίασε ὁ Θίασος Λεμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγκατασταθεῖ φέτος στὸ Παγκράτι καὶ ἐγκαινίασε μὲ τὴν κωμωδία αὐτὴ τῶν κ.κ. Γ. Οἰκονομίδη καὶ Κ. Πρετεντέρη τὶς παραστάσεις του, δὲν ἀξίζει, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος. Ἡ πρόθεσις τοῦ κ. Λεμοῦ νὰ παρουσιάζει συστηματικὰ ἑλληνικὰ ἔργα καὶ νὰ ἐνισχύσει ἔτσι τοὺς νέους συγγραφεῖς εἶναι, ὅπως συχνὰ τὸ ἔχω σημειώσει, ἀξιέπαινη. Οἱ καλὺτερες ὁμῶς προθέσεις προδίδονται ἅμα δὲν τὶς κυβερνᾷ κανένας ἐλεγχος. Ὁ κ. Λεμὸς ἔχει δώσει συχνὰ τὴν ἐντύπωση πὺς ἀνεβάζει στὴ σκηνὴ του ὅτι τοῦ παραδίνεται, χωρὶς νὰ λειτουργήσῃ καθόλου ἡ κρίσις του. Ποιὸ ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα; Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ὑπολόγιζε. Ἡ δυσπιστία γιὰ τὰ ἔργα τῶν ἀγνωστων συγγραφέων ἐνισχύθηκε, καθὼς ὅλοι μπόρεσαν νὰ διαπιστώσουν ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέραμε παρὰ μερικοί, ὅτι τὰ περίφημα ἔργα ποὺ θάβονται στὰ συρτάρια ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀριστουργήματα ἀλλ' εἶναι συνήθως ἄθλια, οἰκτρὰ κατασκευάσματα, καὶ παράλληλα ὁ ἴδιος ὁ κ. Λεμὸς ἀδικήθηκε. Δὲν τοῦ ἔγινε ἀκόμα μάθημα ἡ ἀποτυχία του στὴν Καλλιθέα;

Οἱ κ.κ. Οἰκονομίδης καὶ Πρετεντέρης εἶναι ἔξυπνοι, καὶ σποραδικὰ καὶ ποῦ, ἀραιὰ καὶ ποῦ, διακρίνεται στὸ διάλογό τους ἓνα στραφτάρισμα, ἀλλὰ στὴν κωμωδία τοὺς δείχνουν ἐντελῶς ἀνίδεοι καὶ τῶν στοιχειωδέστερων ἀξιώσεων τοῦ Θεάτρου, καὶ γενικὰ τῆς Τέχνης. Τὰ πρόσφατα καλλιστεῖα τοὺς ἔδωσαν τὴν ἰδέαν νὰ συγγράψουν μιὰ σάτιρα· δὲ φρόντισαν ὅμως καθόλου νὰ ἀποχτήσῃ τὸ θέμα τοὺς κάποιο περιεχόμενο καὶ οὔτε καν τουλάχιστο νὰ τὸ ἐπενδύσουν μὲ μιὰν ὑπόθεσιν ποὺ κάπως νὰ στέκεται. Ἔτσι, «Ὁ κ. Ξενοφῶν καὶ ἡ Στάρ Ἑλ-

λάς» δὲν ἔχει οὔτε κἀν τῇ δυνατότητά, ἀφοῦ συντομευθεῖ, νὰ παρουσιασθεῖ σὰν ἓνα καλὸ σκῆτς ἐπιθεώρησης.

Πῶς νὰ κριθοῦν οἱ ἡθοποιοί; Πῶς νὰ παίζει ἓνας ἡθοποιὸς ὅταν δὲν τοῦ παραδίνεται κανένα στοιχεῖο ἐπάνω στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ; Ἄν ἐπιχειρούσαμε νὰ τοὺς κρίνουμε, εἶναι πιθανὸ ὅτι θὰ τοὺς ἀδικούσαμε. Δὲν μπορῶ ὅμως καὶ νὰ μὴν ἐκφράσω μιὰν ἀπορία. Πῶς ἀνέχθηκε καὶ ἐπέτρεψε ὁ κ. Λερμός, ποὺ ἔχει δείξει ὅτι ἔχει καλλιτεχνικὴ ἔφεση, νὰ ἐμφανισθεῖ στὸ θέατρό του αὐτὴ ἡ ἀποτροπαιχ, ἀποκρουστικὴ, καθόλου ἀνεχτὴ σκηνή, ὅπου μιὰ χοντρή ἡθοποιὸς μὲ ξεχειλιστικὰ καμπυλόκητες κάνει ἐπίδειξη ἀσεμνῆς—γιατὶ εἶναι ἀηδιαστικὰ ἀκαλαίσθητη—γυμνότητος;